1955
ସେପ୍ଟେମ୍ବର 15

ଏସ୍. ଖାଦର୍ ଶେରିଫ୍

ବନାମ

ମୁନୁସ୍ୱାମୀ ଗୌଣ୍ଡର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

[ଏସ୍. ଆର୍. ଦାସ, କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ନିର୍ବାଚନ ବିବାଦ-ନିର୍ବାଚିତ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚ ଫେରସ୍ତ କରିବା ସମୟରେ ଦଳର ପାଣ୍ଠିକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅର୍ଥରାଶି ବିଷୟରେ ପ୍ରକାଶ ନକରିବା-ଯଦି ନିର୍ବାଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଏ-ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ କରିବା-ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମାଠାରୁ ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ-ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାଚନ ଅସିଦ୍ଧ ଘୋଷଣା-ଫଳସ୍ୱରୂପ ଅଯୋଗ୍ୟତା-ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଯଦି ନିଶ୍ଚିତ ତାହେଲେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପରେ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ-ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ (ସଂଖ୍ୟା 1951ର XLIII), ଧାରା 79 (b), 99 ପ୍ରାବଧାନ, 123 (7), 140 ।

ଆବେଦନକାରୀ, ଯିଏ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ିଥିଲେ ଏବଂ ଜିତିଥିଲେ, "ଆଗାମୀ ନିର୍ବାଚନରେ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ" ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଦର୍ଶାଇ ଦଳ ନାମାଙ୍କନ ପାଇଁ 12-9-51 ରେ ତାମିଲନାଡୁ କଂଗ୍ରେସ କମିଟିକୁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରୁ ସଦସ୍ୟତା ପାଇଁ 100 ଟଙ୍କା ଥିଲାଏବଂ 400 ଟଙ୍କା ଜମା, ଆବେଦନ ଅସ୍ୱୀକାର ହେଲେ ଫେରସ୍ତ ହେବ । 23-9-51 ରେ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ କମିଟିକୁ ଦାନ ଭାବେ ସେ ଆଉ ଏକ 500 ଟଙ୍କା ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ।13-11-51 ରେ ତାଙ୍କୁ କଂଗ୍ରେସ ଏହାର ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା । ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ନାମାଙ୍କନ ପତ୍ର 16-11-51 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ନିର୍ବାଚନ ଆବେଦନରେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚ ଫେରସ୍ତରେ ଏହି ଦୁଇଟି ରାଶି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ରାଶି ଯୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାଚନ ମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚର ସର୍ବାଧିକ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ ହୋଇଯିବ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଏହି ଉଭୟ ରାଶି ନିର୍ବାଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସର୍ବାଧିକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଧାରା 123 (7) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 100 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନକୁ ଅସିଦ୍ଧ

1955
ଏସ୍. ଖାଦର୍ ଶେରିଫ୍
ବନାମ
ମୁନୁସ୍ୱାମୀ ଗୌଣ୍ଡର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭେଙ୍କଟରାମା
ଆୟର

ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅନୁସନ୍ଧାନକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 140, ଖଣ୍ଡ (1) (a) ଏବଂ (2) ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଯୋଗ୍ୟତା ପାଇଁ ଦାୟୀ ।

ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରି, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାହେଲା ଯେ, ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 79 (b) ର ଅର୍ଥରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍, ସେହି ସମୟ ଯେତେବେଳେ, ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ଭାବନା ବେଳେ , ସେ ନିଜେ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନକରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏପରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଜଣାଇଥାନ୍ତି । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଇଚ୍ଛାରେ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ସଂସ୍ଥା ତାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ନୁହେଁ ।

ଲିଚ୍ ଫିଲ୍ଡ ମାମଲା, [1895] 5 O 'M. ଏବଂ H. 1, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀ ତାମିଲନାଡୁ କଂଗ୍ରେସ କମିଟିରେ ଆବେଦନ କରିବା ଦିନଠାରୁ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଟି ରାଶି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚ ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଫେରସ୍ତରେ ଦର୍ଶାଯିବା ଉଚିତ ଥିଲା ।

ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ କରିବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯିବାକୁ ଥିବା ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନରେ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମୀକ୍ଷା କରାଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ସେହି ସମୟରେ କିମ୍ବା ନିର୍ବାଚନର ପୂର୍ବ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରାଶି ଏକ ଦାନ, ଏକ ଦାତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ଏକ ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚ, ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ଯେ ଭୋଟରମାନଙ୍କୁ ଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଭୋଟ୍ ଦେବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା ପାଇଁ ଏପରି ଦେୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ । ଏହା ପୁଣି ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ।

ୱିଗାନ୍ ମାମଲା, [1881] 4 ଓ 'M. ଏବଂ H. 1, ଏବଂ *କିଙ୍ଗଷ୍ଟନ୍ ମାମଲା [1911]* 6 O' M. ଏବଂ H. 274, ଏହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିଲା ।

କେନିଙ୍ଗଟନ୍ ମାମଲା, [1886] 4 O'M. ଏବଂ H. 93, ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ଧରାଗଲା ।

1955
ଏସ୍. ଖାଦର୍ ଶେରିଫ୍
ବନାମ
ମୁନୁସ୍ୱାମୀ ଗୌଣ୍ଡର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭେଙ୍କଟରାମା
ଆୟର

ନିର୍ବାଚନ ଆବେଦନର ଏକ ପକ୍ଷ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିନିୟମ 99 ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ପାଇଁ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଯାହା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 140 ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଲଗାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଯୋଗ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିବ |

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 26/1955 ।

1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 28ର ଭେଲୋରର ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 84/1954,ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏନ୍. ସି. ଚାଟାର୍ଜୀ, (ତାଙ୍କ ସହିତ ଆର୍. ଗଣପତି ଆୟାର) ।

ଉତ୍ତରଦାତା 1 ଙ୍କ ପାଇଁ ନୌନୀତ ଲାଲ ।

1955. ସେପ୍ଟେମ୍ବର 15 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟର -ଏହା ହେଉଛି ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ଭେଲୋରର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ, ଯେଉଁଥିରେ ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ 1951 ର XLIII ର ଧାରା 123 (7) ର ଉଲ୍ଲଘଂନ ହୋଇଛି ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ବିଧାନସଭାକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ବାଚନକୁ ଅସିଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି । ସେହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ଅଧିନିୟମ କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା କୌଣସି ନିୟମର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବା କିମ୍ବା ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବାକୁ ପ୍ରାଧିକୃତ କରିବା ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ । ନିୟମ 117 ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ

"କୌଣସି ରାଜ୍ୟର କୌଣସି ଗୋଟିଏ ନିର୍ବାଚନ ମଣ୍ଡଳୀରେ ନିର୍ବାଚନ ପରିଚାଳନା ଏବଂ ପରିଚାଳନା ପାଇଁ କିମ୍ବା ସେ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ପ୍ରାର୍ଥୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସୂଚୀ-5ରେ ସେହି ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବାଧିକ ରାଶିଠାରୁ ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଅଧିକୃତ କରାଯିବ ନାହିଁ। ଅନୁସୂଚୀ-5 ଅନୁଯାୟୀ, ରାଣୀପେଟ ଭଳି ଏକକ ସଦସ୍ୟ ବିଶିଷ୍ଟ ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀରୁ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନସଭାକୁ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବାଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି 8, 000 ଟଙ୍କା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚର

1955
ଏସ୍. ଖାଦର୍ ଶେରିଫ୍
ବନାମ
ମୁନୁସ୍ୱାମୀ ଗୌଣ୍ଡର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭେଙ୍କଟରାମା
ଆୟର

ଫେରସ୍ତ ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ସେ ମୋଟ 7,063 ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ଅନୁମୋଦିତ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା । ଆବେଦନରେ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଥିଲା ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ଫେରସ୍ତରେ ନିର୍ବାଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇଥିବ ପ୍ରତ୍ୟେକ 500 ଟଙ୍କା ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ। , ଏବଂ ସେହି ପରିମାଣର ଯୋଗ ସହିତ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବାଧିକ ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ରାଶି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ମିଳିଥିବା ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ 12-9-1951 ରେ ଆବେଦନକାରୀ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ତାମିଲନାଡୁ କଂଗ୍ରେସ କମିଟି ନିକଟରେ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ସହିତ ସେ 500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଯେଉଁଥିରୁ ସଦସ୍ୟତା ପାଇଁ ଥିଲା 100 ଟଙ୍କା ଏବଂ 400 ଟଙ୍କା , ଯାହା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଫେରସ୍ତ ହେବାକୁ ନିୟମ ଥିଲା, ଯଦି ଦରଖାସ୍ତକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟଥା ନୁହେଁ | ବାସ୍ତବରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଟିକେଟରେ ହିଁ ସେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ିଥିଲେ ଏବଂ ଜିତିଥିଲେ । 23-9-1951 ରେ ଉତ୍ତର ଆର୍କୋଟ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ କମିଟି ପାଇଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦେୟ 500 ଟଙ୍କା ଥିଲା, ଯାହା ରାଣୀପେଟ ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀର ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଉଭୟ ରାଶି ନିର୍ବାଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦେୟ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଫେରସ୍ତରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ ଥିଲା, ଯେ ଯଦି ସେଗୁଡିକ ଏହିପରି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ବାଧିକ ଅତିକ୍ରମ କରି ଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ ଧାରା 123 (7)ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 100 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନକୁ ଅସିଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଆଦେଶର ସଠିକତାକୁ ବିରୋଧ କରନ୍ତି । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ମଧ୍ୟ ଆଦେଶର ଏକ ଅଂଶ ଭାବରେ ଏକ ଫଳାଫଳ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 140, ଉପ-ଉପଖଣ୍ଡ (1) (a) ଏବଂ (2) ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିବା ଅଯୋଗ୍ୟତାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରନ୍ତି ଯେ ଧାରା 99ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ବିନା ବିଜ୍ଞପ୍ତିରେ ଏହା ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉଠୁଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡିକ ହେଉଛି

(1) ମିଳିଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ, 1951 ଅଧିନିୟମର XLIII ର ଧାରା 123 (7) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇଥିଲା କି ନାହିଁ; ଏବଂ (2) ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 140 ଅନୁଯାୟୀ ଅଯୋଗ୍ୟ ଘୋଷିତ ହୋଇଛନ୍ତି କି ନାହିଁ, ଧାରା 99 ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅଭାବରୁ ଭୁଲ୍ ।

(1) ପ୍ରଥମେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାମିଲନାଡୁ କଂଗ୍ରେସ କମିଟିକୁ 12-9-1951 ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା 500 ଟଙ୍କାକୁ ନେଇ , ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 123 (7) ଏବଂ ନିୟମ 117 ରେ କେବଳ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି, ଯେ ଆବେଦନକାରୀ 16-11-1951 ରେ କେବଳ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ଯେହେତୁ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଦେୟ ନାମାଙ୍କନ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରିବାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ କରାଯାଇଥିଲା, ଉପରୋକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନଥିଲା । ଏହା ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କେବେ ଧାରା 123 (7) ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଜଣେ 'ପ୍ରାର୍ଥୀ' ହୋଇଥିଲେ । ଅଧିନିୟମ 1951 ର XLIII ର ଧାରା 79(b) ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ଏହିପରି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ

"ପ୍ରାର୍ଥୀ "ଅର୍ଥ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ କୌଣସି ନିର୍ବାଚନରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ମନୋନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଦାବି କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହିପରି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ସମୟରୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ଯେତେବେଳେ, ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ଭାବନା ସହିତ, ସେ ନିଜକୁ ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ଦାବି କରନ୍ତି |

ଧାରା 123 (7) ରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଏହି ସଂଜ୍ଞା ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ସମୟରୁ ସମସ୍ତ ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରାଯାଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ଭାବନା ଥିବା ବେଳେ, ସେ ନିଜକୁ ଜଣେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ତାଙ୍କ ନାମାଙ୍କନ ତାରିଖ ଠାରୁ ନୁହେଁ, ଅନୁସୂଚୀ 5 ସହିତ ପଠିତ ନିୟମ 117 ଅନୁଯାୟୀ ଗଣନା କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନ ତାରିଖ 12-9-1951 ରୁ 500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁ ଆବେଦନରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଆଗାମୀ ନିର୍ବାଚନରେ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ । ସେ ଯାହା ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ଯେ ଯଦିଓ ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଥିଲା, ସେ ସେହି ସମୟରେ ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହୋଇନଥିଲେ, ଏବଂ କଂଗ୍ରେସ ତାଙ୍କୁ 13-11-1951 ରେ ଏହାର ପ୍ରାର୍ଥୀ

1955
ଏସ୍. ଖାଦର୍ ଶେରିଫ୍
ବନାମ
ମୁନୁସ୍ୱାମୀ ଗୌଣ୍ଡର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟର

ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ହିଁ ସେ ଏପରି ହୋଇଥିଲେ । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ କଂଗ୍ରେସ କମିଟି ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବ କିମ୍ବା କରିବ ନାହିଁ , ଯଦି ଏହା ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥାଏ, ତେବେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ସେ ଯେଉଁ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସଦସ୍ୟତା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ସେ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଆଦୌ ଛିଡ଼ା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନିଶ୍ଚିତ ଥିଲା, ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହେବାର ଆବେଦନ ପ୍ରାଥମିକ ପଦକ୍ଷେପ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ।

ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରାର୍ଥୀ ହୁଅନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଧାରା 79 (b) ର ଭାଷାରେ ସ୍ଥିର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେହି ଧାରା ଅଧୀନରେ, ପ୍ରାର୍ଥୀତା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଧାରା ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରେ | ତେଣୁ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ କାରକ ହେଉଛି ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ, ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ସଂସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ଯାହା ତାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରେ |

*ଲିଚ୍ ଫିଲଡ ମାମଲା ([1])*ର ପୃଷ୍ଠା 36 ରେ, ବାରୋନ୍ ପୋଲକ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି

"ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏହି ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର କରିବାର ଉପଯୁକ୍ତ ମାଧ୍ୟମ ହେଉଛି ଏହାକୁ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ନେବା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଚାର କରିବେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ନିଜକୁ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ରଖିବେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ପସନ୍ଦ ଯେ ସେ କେତେବେଳେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତା କରିବେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ ଦାଖଲ କରିବେ । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଧାରା 79 (b) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହୋଇଥିଲେ କି ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଠିଆ ହେବାର ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଦ୍ୱନ୍ଦହୀନ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇପାରିବ ଯେ ସେ ନିଜକୁ ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ସେ କେବଳ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଠିଆ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗଠନ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ, କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ବିଷୟର ମର୍ମ ଯେ ସେ ନିଜକୁ ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ୍ | ତାହା କେବଳ ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ସେ ଘୋଷଣା କିମ୍ବା ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ବାହାର ଦୁନିଆକୁ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଜଣାଇବେ ଯେଉଁଥିରୁ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ ଯେ ସେ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ

[1] 5 O.' M. & H. 1.

12-83 S.C. India/59

ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏହି ମାମଲାରେ ତାହା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି କି? ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀ ତାମିଲନାଡୁ କଂଗ୍ରେସ କମିଟିକୁ 500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ସେ କେବଳ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଠିଆ ହେବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ନା ସେ ନିଜକୁ ଏକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ? ଏହି ଆବେଦନରେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଘୋଷଣା ରହିଛି, ଏବଂ ଏହି ଘୋଷଣାନାମା 500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଗମ୍ଭୀର କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ । ଆବେଦନକାରୀ ଏହିପରି ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ୱନ୍ଦ ଭାବରେ କମିଟିଙ୍କୁ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଠିଆ ହେବାର ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଜଣାଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ସେ ଧାରା 79 (b) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହୋଇଥିଲେ । କଂଗ୍ରେସ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିନପାରେ ବୋଲି ସମ୍ଭାବନା, ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି, ପଦବୀକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହି ଧାରା କେବଳ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଆଚରଣକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଏ | ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଯଦି କଂଗ୍ରେସ ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନଥିଲା, ତେବେ ଆବେଦନକାରୀ ନିର୍ବାଚନରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇପାରି ନଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ଫଳାଫଳ ଜଣେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ଧାରଣାରେ ନିହିତ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆବେଦନ ତାରିଖ ଠାରୁ ସେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହେବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୁଏ ନାହିଁ |

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଘୋଷଣା ଉତ୍ତର ଆର୍କୋଟ ଜିଲ୍ଲାର ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ମାଡ୍ରାସର କେନ୍ଦ୍ରୀୟ କମିଟି ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ବାଚନ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ଅଟକାଇ ରଖିବା ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ, ଧାରା 79 (b) ର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହୋଇନଥିଲା । ସେହି ଧାରା ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଉଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଯାହାର ପ୍ରତିରୋଧ କରାଯାଇଛି ତାହା ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀ ପାଇଁ ହୋଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏହା କେନ୍ଦ୍ରୀୟ କମିଟି ଅଟେ ଯାହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀରୁ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ କାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ, କମିଟି ନିକଟରେ କରାଯାଇଥିବା ଯେକୌଣସି ଘୋଷଣା ଫଳତସ୍ୱରୂପ, ଏହାର ମାନ୍ୟତାପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରତିନିଧି ମାଧ୍ୟମରେ ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀକୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରାଯାଏ | କେତେବେଳେ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ପ୍ରଶ୍ନ, ଯେପରି ବାରମ୍ବାର ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି, ଏକ ପ୍ରକାର ସତ୍ୟ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନରେ ସମୀକ୍ଷା କରାଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ | ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, ଏକ ସୁଚିନ୍ତିତ ରାୟରେ, ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେବ ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ସଠିକ୍ ନୀତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ନୀତିଗୁଡ଼ିକର ପରିପେକ୍ଷିରେ ପ୍ରମାଣ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଏକ

1955
ଏସ୍. ଖାଦର୍ ଶେରିଫ୍
ବନାମ
ମୁନୁସ୍ୱାମୀ ଗୌଣ୍ଡର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭେଙ୍କଟରାମା
ଆୟର

ଫଳାଫଳ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଜଣେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ସେ 12-9-1951 ରେ 500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଆମେ ଏହାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ପାଉ ନାହୁଁ ।

ତା 'ପରେ, 23-9-1951 ରେ ଉତ୍ତର ଆର୍କୋଟ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ କମିଟିକୁ 500 ଟଙ୍କା ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଦେୟ ବିଷୟରେ ଶ୍ରୀ ଚାଟାର୍ଜୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ତାରିଖ 12-9-1951 ର ଦେୟ ତୁଳନାରେ, ଏହା ନିର୍ବାଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇ ନଥିଲା, ବରଂ ପରୋପକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କମିଟି ପାଇଁ ଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ବାରମ୍ବାର ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଦାତବ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦାନ କରିବା ପ୍ରଶଂସନୀୟ, ଯଦି ଏହା ଏକ ନିର୍ବାଚନ ସମୟରେ କିମ୍ବା ପୂର୍ବ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ଅଭିଯୋଗ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଅଛି ଯେ ଏହାର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଭୋଟରମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଭୋଟ୍ ଦେବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା ଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ |

ୱିଗାନ୍ କେସ୍[1] ରେ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୋୱେନ୍ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି

"....ମୁଁ ଏହି ପରାମର୍ଶର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଯେ ଏହା କେବଳ ଦାନ ଥିଲା । ନିର୍ବାଚନ ସମୟରେ ଦାତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ରାଜନେତାମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ । ପ୍ରକୃତରେ, ମୁଁ ଭାବୁଛି, ଏହା ସାଧାରଣତଃ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ଯେ ନିର୍ବାଚନ ସମୟରେ ଗରିବମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ବଣ୍ଟନ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ଦାନ ନୁହେଁ, ଯଦିଓ ଯେଉଁମାନେ ବିତରକ, ସେମାନେ ଏହା ବିଷୟରେ ଅବଗତ ନ ଥିବେ, ବରଂ ଦାନର ପଦକ୍ଷେପକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଦଳର ଭାବନା, ଦାନର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଢଙ୍ଗ ଅନୁକରଣ କରିବା ।

କିଙ୍ଗଷ୍ଟନ୍ କେସ୍ [2]ରେ, ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ରିଡ୍‌ଲେ କହିଛନ୍ତି

"ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ଅନୁମାନ କରନ୍ତୁ ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି, ଯାହା ସେହି ସମୟରେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଅଟେ, କାରଣ ତାହା ହେଉଛି ମୂଳକଥା; ତଥାପି ଯଦି ପରିସ୍ଥିତି ବଦଳିଯାଏ, ଏବଂ ଏକ ନିର୍ବାଚନ ଆସନ୍ନ ହୁଏ, ତେବେ ସେ ନିଜ ଆଶଙ୍କାରେ ସେହି ଯୋଜନା ସହିତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବେ |

[1] 4 O.'M & H.I.
[2] 6 O.'M & H.374.

ଏହା ପୁଣି ଏକ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ହେବ ଯେ 23-9-1951 ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା 500 ଟଙ୍କା ଦେୟ ରଏକ ଉଚିତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାନ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା କି ନିର୍ବାଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତର ଆର୍କୋଟ୍ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ କମିଟିର ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ତାମିଲନାଡୁ କଂଗ୍ରେସ କମିଟି ପ୍ରାର୍ଥୀ ଗ୍ରହଣ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସ୍ଥାନୀୟ କମିଟି ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ ଥିଲା, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଦେୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏହା ଜଣାଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କଂଗ୍ରେସ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବାକୁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । 'A' (7) କୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରନ୍ତୁ, ଯାହାକି '24-9-1951' ରୁ '24-5-1952' ଅବଧି ପାଇଁ ଉତ୍ତର ଆର୍କୋଟ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ କମିଟିର ରସିଦ ଏବଂ ଦେୟର ଏକ ବିବରଣୀ, ଯାହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଏହି କମିଟି 7-12-2 ଟଙ୍କାର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଜମା ରାଶି ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା 500 ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ସାମିଲ ଥିଲା ଯାହା ନିର୍ବାଚନ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଦେୟକୁ ନିରୀହତା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ "ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ ପାଇଁ ଉତ୍ତର ଆର୍କୋଟ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ କମିଟିର ସୁପାରିଶ ହାସଲ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ନୁହେଁ ।" ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରୁ ଭିନ୍ନ ହେବାର କୌଣସି କାରଣ ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 12-9-1951 ଏବଂ 23-9-1951 ର ଦୁଇଟି ଦେୟକୁ ଏକ ନିର୍ବାଚନର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଏବଂ ପରିଚାଳନା କାରଣରୁ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ କେନିଙ୍ଗଟନ୍ କେସ୍ (1) ଉପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଖବରକାଗଜ ଚଳାଇବା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଦେୟ ଏକ ନିର୍ବାଚନ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଏବଂ ପରିଚାଳନାରେ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ନୁହେଁ ।ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ସେହି ମାମଲାରେ ମିଳିଥିବା ତଥ୍ୟ ସହିତ କୌଣସି ସମାନତା ନାହିଁ, ଏବଂ ପାରକେରଙ୍କ ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରତିନିଧି ଏବଂ ନିର୍ବାଚନ ଅଧିକାରୀ, ପଞ୍ଚମ ସଂସ୍କରଣ, ପୃଷ୍ଠା 241 ରେ ସେହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ମନ୍ତବ୍ୟ ଉପଦେଶାତ୍ମକ ଅଟେ ।

"କିନ୍ତୁ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଭାବରେ ଅନୁସରଣ କରାଯାଇପାରିଲା ନାହିଁ, କେବଳ ସେହି ବ୍ୟତୀତ ଯେଉଁଠାରେ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଯଥାର୍ଥରେ ସମାନ |"

1955
ଏସ୍. ଖାଦର୍ ଶେରିଫ୍
ବନାମ
ମୁନୁସ୍ୱାମୀ ଗୌଣ୍ଡର
ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭେଙ୍କଟରାମା
ଆୟର

ଉପରୋକ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଫଳାଫଳ ଉପରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ 8,063 ଟଙ୍କା ଏବଂ ଧାରା 123 (7) ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅନୁସାରେ ଦୁର୍ନୀତି କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 1951 ର XLIII ର ଧାରା 100 (2) (b) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା ।

(2) ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଆଦେଶର ଏକ ଅଂଶ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବାରେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଧାରା 123 (7) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 140 ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଯୋଗ୍ୟତାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିଲେ, ଧାରା 99 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ନ ଦେଇ | ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଯେ ଏକ ନିର୍ବାଚନ ଆବେଦନର ଏକ ପକ୍ଷ ସେହି ଆବେଦନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଯାହା ଆବେଦନର ଅନୁସନ୍ଧାନର ବିଷୟ ଥିଲା, ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକଦାର କି, ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ 21/1955ରେଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଏଥିରେ ଏହା କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯଦି ପକ୍ଷ ତାଙ୍କୁ ଆବେଦନର ଶୁଣାଣିରେ ସେହି ଅଭିଯୋଗକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଧାରା 99 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପୁନର୍ବାର ନଥିବୃତ, ତେବେ ସେ ସେହି ମାମଲା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଧାରା 99 (1) (a)ର ଫଳାଫଳ ସେହି ଦେୟ ସହିତ ଜଡିତ ଯାହା ନିର୍ବାଚନ ଆବେଦନରେ ଅନୁସନ୍ଧାନର ବିଷୟ ଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ଏହି ଆପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବିଫଳ ହୁଏ, ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ |

ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ନୌନୀତ ଲାଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଲଢିବାକୁ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ

ଅନୁବାଦିକା

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।